

לתמצית פסק הדין

בד"א 59/17

בד"א 30/17

30,17

בפני בית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו

שלומי גבעתי

ע"י ב"כ עו"ד רוני שעה  
המערער (המשיב בבד"א 59/17)

- נגד -

ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין בישראל  
באמצעות ב"כ עו"ד ערן זהר  
המשיבה (המערער בבד"א 59/17)

פסק דין

עו"ד ירון גרופמן, אב"ד:

מבוא - ההליכים בפני בית הדין קמא

1. לפנינו שני ערעורים הנדונים במאוחד. בבד"א 30/17 תלוי ועומד ערעורו של מר שלומי גבעתי (ייקרא להלן: "מר גבעתי"), על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בתיק בד"מ 95/14 על ידי בית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו, בהרכב: עו"ד שושנה קוגלר, אב"ד, עו"ד נחשון אקסלרד, חב"ד ועו"ד ליאור ינר, חב"ד. בבד"א 59/17 תלוי ועומד ערעורה של ועדת האתיקה הארצית (תיקרא להלן: "ועדת האתיקה"), על גזר הדין בתיק.

2. בהכרעת הדין, שניתנה ביום 8.12.2016, החליט בית הדין קמא לזכות את מר גבעתי מחלק מן האישומים שבקובלנה ולהרשיע אותו רק בעבירה של התחזות לעורך דין, על פי סעיף 97 לחוק לשכת [עורכי-הדין](#), התשכ"א – 1961 (להלן: "החוק"). כן הורשע מר גבעתי, בשל אותו המעשה, דהיינו מעשה ההתחזות, גם בהתנהגות שאינה הולמת עורך דין, עבירה לפי סעיף 61 (3) לחוק ובפגיעה בכבוד מקצוע עריכת הדין, עבירה לפי סעיף 53 לחוק.

3. בהתייחס לעבירת ההתחזות קבע בית הדין קמא, מפי חברת בית הדין, עו"ד ליאור יניר, כי מהעדויות שנשמעו בתיק: "ניתן ללמוד באופן ברור כי התנהגותו של הנקבל עולה עד לכדי התחזות של ממש". עיקרי העובדות הנוגעות לעבירה זו, למעשה ההתחזות, הינן, על פי עו"ד יניר: (א) מר גבעתי ישב במשרד המהווה חלק אינטגרלי ממשרד עורכי הדין של בנו, עו"ד מאיר גבעתי, (ב) מר גבעתי נטל חלק בפגישה עם המתלונן וסבתו, אשר הגיעו למשרד לשם התייעצות עם עורך דין, (ג) בזמן הפגישה הנ"ל היה מר גבעתי לבוש כעורך דין, דהיינו במכנסים שחורים וחולצה לבנה, (ד) מר גבעתי ערך מסמך משפטי בו קיבל על עצמו ביצוע מספר משימות עבור המתלונן והן: מכירת רכב השייך למתלונן, העברת הכסף לבנק הפועלים וקיזוז החוב הקיים בבנק הפועלים, (ה) מר גבעתי הוציא למתלונן חשבוניות של משרד עורכי הדין וחתם עליהן. על בסיס עובדות אלה ושאר נסיבות המקרה, כפי שתוארו בעדויות השונות, קבעה עו"ד יניר, כי התנהגותו של מר גבעתי יכלה ליצור אצל אדם סביר את הרושם שהוא עורך דין מן השורה ואף עורך הדין הבכיר במשרד.

4. עוד הוסיפה וקבעה עו"ד יניר, כי עדותו של מר גבעתי לפני בית הדין קמא הייתה מלאה בסתירות שפגעו קשה באמינותו. היא התרשמה שמדובר באדם יהיר, המאמין כי ביכולתו להתחמק משאלות קשות ומנסה כל העת לעשות כן.

5. הדיינים האחרים, אב בית הדין, עו"ד שושנה קוגלר, וחבר בית הדין, עו"ד נחשון אקסלרד, הסכימו עם מסקנותיה של עו"ד יניר והצטרפו לחוות דעתה. חבר בית הדין, עו"ד אקסלרד, הוסיף וקבע כי בפגישה שנערכה במשרד עו"ד גבעתי, ביום 21.1.2013, פגישה אליה הגיעו המתלונן וסבתו על מנת להיוועץ בעורך דין, נכח מר גבעתי לבדו. בפגישה זו, כך קבע עו"ד אקסלרד, שוחח מר גבעתי עם המתלונן וסבתו בנוגע לעניינים לגביהם נוהג עורך דין לשוחח עם לקוחותיו.

6. הן עו"ד יניר והן עו"ד אקסלרד קבעו, כממצא עובדתי חד משמעי, כי אותה עת – בזמן שנפגש מר גבעתי עם המתלונן וסבתו – הוא לא הודיע להם כי הוא אינו עורך דין.

7. עו"ד אקסלרד הוסיף וקבע כי לטעמו אין, בהקשר זה, כל חשיבות לכך שמר גבעתי החתים את המתלונן על ייפוי כוח לעו"ד מאיר גבעתי והורה לו לערוך את המחאות שכר הטרחה לפקודת עו"ד מאיר גבעתי. מסכם עו"ד אקסלרד: "בראי כל האמור לעיל, ברי לדידי, כי הנקבל התחזה להיות עורך דין .... על מנת להימנע מעבירת ההתחזות היה על הנקבל לגלות למתלונן ולסבתו מיד בראשית הפגישה הראשונה כי הוא אינו עורך דין וכי למעשה מי שייצגם וישמש כעורך דינם הוא בנו, עורך דין מאיר גבעתי. נחה דעתי כי הנקבל לא עשה כן ולפיכך, כאמור השתכללה עבירת ההתחזות".

8. גם עו"ד אקסלרד מציין בהכרעת הדין, כי בעדויותיהם של מר גבעתי ושל בנו, עו"ד מאיר גבעתי, התגלו סתירות ולכן אין הוא נותן בהם אימון.

9. ביום 8.3.2017 ניתן גזר הדין, במסגרתו הוטל על מר גבעתי עונש של פסילה מלהתקבל כחבר לשכת עורכי הדין לתקופה של שלושה חודשים. במסגרת גזר הדין, שניתן מפי חבר בית הדין עו"ד נחשון אקסלרד, עימו הסכימו הדיינים האחרים, נתן בית הדין קמא משקל לעובדה שהתחזות הייתה פאסיבית, דהיינו שמר גבעתי לא הציג עצמו אקטיבית כעורך דין, אלא לא אמר למתלונן שהוא עורך דין. עוד נתן בית הדין קמא משקל לעובדה שסופו של דבר חתם המתלונן על ייפוי כוח לבנו של מר גבעתי, עו"ד מאיר גבעתי ושילם לו את שכר הטרחה, כמו גם לכך שעקב נקיטת ההליכים נמנעה בפועל קבלתו של מר גבעתי ללשכת עורכי הדין לתקופה של כשלוש שנים בקירוב.

### תמצית טענות הצדדים בנוגע להכרעת הדין

10. במסגרת הודעת הערעור תוקף מר גבעתי, באמצעות ב"כ עו"ד שעה, את הכרעת הדין. לטענתו, מרבית הטענות העובדתיות שבקובלנה (למעט הסעיפים בהם הודה מראש מר גבעתי), נדחו על ידי בית הדין קמא ובכל זאת הורשע מר גבעתי. למשל, בקובלנה נטען, בין היתר, כי מר גבעתי הציג עצמו כעורך דין, כי המתלונן שילם למר גבעתי שכר טרחה וכי הרכב לא הוחזר למתלונן. טענות אלו נדחו והוכחו כלא נכונות. לטענת מר גבעתי, די בכך כדי להביא לדחיית הקובלנה ולחילופין, לעורר ספק סביר, שדי בו כדי להביא לתוצאה דומה, דהיינו זיכוי.

11. עוד טוען מר גבעתי, כי בית הדין קמא בחר להתעלם מראיות ברורות שבתיק. למשל, מנוסח המסמך "אישור הקבלה" וכן מסמך ייפוי הכוח שנלווה אליו, אותם המסמכים הנוגעים לטיפול ברכב שנחתמו עבור מר גבעתי. מסמכים אלה שונים מהותית, כך נטען, מהמסמכים שנחתמו עבור בנו של מר גבעתי, עו"ד מאיר גבעתי. השוני בין המסמכים מלמד, לטענת מר גבעתי, על כך שהמתלונן לא יכול היה לחשוב שהוא, מר גבעתי, עורך דין ולמצער שהדבר מקים ספק סביר, האמור להביא לזיכוי של מר גבעתי בכל הנוגע לעבירת ההתחזות.

12. עוד נטען כי בית הדין הגיע לממצאים עובדתיים סותרים, בכל הנוגע לשאלת השתתפותו של עו"ד מאיר גבעתי בפגישה הראשונה עם המתלונן, וכן כי בית הדין קמא קבע כי מתמחה שמגיע לעבודתו במדי משפט הוא מתחזה לעו"ד. בנוסף, נטען כי בית הדין שגה בפרשנות משפטית של הפסיקה הנוגעת להתחזות פסיבית, לחובה שייחס לעורך דין מושעה להודיע על ההשעיה, חובה שלא קיימת בפסיקה, וכן כי הקבילה כשלה מהביא עדים מרכזיים שעדותם חשובה לשם הכרעה בשאלת ההתחזות, בעיקר אותם העדים שהמליצו למתלונן לפנות לעורך דין והפנו אותו, לכאורה, למר גבעתי.

13. ועדת האתיקה, כמפורט בתשובתה להודעת הערעור, סבורה כי הכרעת הדין מבוססת ונכונה ודין הערעור להידחות. בהקשר זה טוענת ועדת האתיקה, כי אל לה לערכאת ערעור להתערב בממצאים עובדתיים ובמהימנות עדים וכי הכרעת הדין מבוססת על מכלול העדויות והראיות, על התנהגותו הכוללת של מר גבעתי בנסיבות העניין ולא על פריט כזה או אחר, כדוגמת חשבונית, ייפוי כוח או לבוש. עוד טוענת ועדת האתיקה כי הפסיקה הכירה בהתחזות פאסיבית, שאינה כרוכה בהזדהות כעורך דין וכי בנסיבות מסוימות ישנה לאדם חובה להבהיר ללקוח או לפונה כי אין לו הסמכה לעריכת דין.

## דיון בערעור על הכרעת הדין

15. בית דין זה יושב כערכאת ערעור על פסק הדין של בית הדין קמא. אין אנו מוסמכים ואין זה תפקידנו לנהל את הדיון מלכתחילה, אלא להעביר את קביעותיו של בית הדין קמא במסגרת הביקורת השיפוטית, תוך שימוש בכלים הקבועים בדיון לביקורת כזו ובמסגרת הגבולות שהתווה הדין.

16. לנקודה זו חשיבות מיוחדת בענייננו, בשל אופי הדיון שהתקיים בתיק והשתתפותו הפעילה של מר גבעתי. במהלך הדיון, שנערך ביום 13.9.2017, היתרנו למר גבעתי לטעון בפנינו, וזאת בנוסף לטיעונים שהשמיע ב"כ עו"ד שעה. במסגרת טיעונו הרבה מר גבעתי להתייחס לעובדות המקרה, לאשר התרחש בזמנים הרלוונטיים במשרד עוה"ד של בנו ולכל מגעיו וקשריו עם המתלונן (ראה למשל: דברי מר גבעתי בעמ' 22 - 24 ו 39 - 40 לפרוטוקול). הלכה למעשה, התיימר מר גבעתי להעיד בפנינו, לתת את גרסתו העובדתית לאשר התרחש וזאת ללא בקשה להעיד בשלב הערעור, ללא קבלת רשות מבית הדין לעשות כן, ללא שהוזהר וללא שהתאפשרה חקירה נגדית כמקובל. כמובן שבנסיבות אלה אין לדבריו – בכל הנוגע לעניינים עובדתיים – כל משקל ואין בכוחם לשנות את המסכת העובדתית שנקבעה, כממצא, על ידי בית הדין קמא. ערכאת ערעור אינה שומעת עדויות ואינה מקבלת ראיות, אלא בנסיבות מיוחדות. כלל 68 [לכללי לשכת עורכי הדין \(סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים\)](#), התשע"ה – 2015 (להלן: "כללי סדרי הדין"), קובע בהקשר זה, כדלקמן:

**"68. קבלת ראיות.**

בית הדין המשמעתי הארצי רשאי, אם היה סבור כי הדבר דרוש לעשיית צדק, לגבות ראיות נוספות שלא הובאו בערכאה הקודמת".

17. בתיק זה לא הוגשה כל בקשה להבאת ראיות נוספות או להשמעת עדויות נוספות ולא נטענה, מצד מר גבעתי, כל טענה בהקשר זה. מאחר ומר גבעתי העיד בפני בית הדין קמא, לא מדובר כלל ב - "ראיות נוספות" כקבוע כלל 68 הנ"ל. בשורה התחתונה ולמען הסר ספק, היתרנו, כאמור, למר גבעתי לשאת את דבריו בפני בית הדין, מתוך מגמה לתת לנאשם שהורשע והגיש ערעור את זכות הדיבור, אך אין אנו מייחסים לדבריו – ככל שמדובר בהצהרות והבהרות עובדתיות – כל משקל. הדבר גם נאמר במהלך הדיון עצמו והובהר לצדדים (ראה דברי אב"ד הח"מ, בעמ' 24 לפרוטוקול, מול השורות 7 - 8 ובעמ' 41 מול השורות 5 - 6).

18. זאת ועוד, כערכאת ערעור לא נתערב, כדבר שבשגרה, בממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית ובמיוחד בממצאי מהימנות שקבעה אותה הערכאה שראתה את העדים ועקבה אחרי הצורה בה מסרו את עדותם (ראה: 'קדמי על סדר הדין בפלילים, תשס"ט – 2009, חלק שני, עמ' 1936). בע"פ [8902/11](#) חזיזה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.11.2012), נאמר בהקשר זה, כדלקמן:

"ההלכה הפסוקה היא ברורה ומושרשת ולפיה על ערכאת הערעור למעט להתערב בקביעות עובדה ובמצאי מהימנות של הערכאה הדיונית, שהרי בידי הערכאה הדיונית הופקדה מלאכת ההתרשמות מהנאשם, מהמתלונן ומיתר העדים, משפת גופם ומהתנהגותם של העדים כמו גם מאופן מסירת דבריהם. להתרשמותה הישירה של הערכאה הדיונית, הרואה והשומעת את העדים, יתרון מובן מאליו על פני התרשמותה העקיפה של ערכאת הערעור. נוכח העדיפות הברורה שיש לערכאה הדיונית בקביעת ממצאי עובדה ומהימנות, נקבע הכלל שלפיו ערכאת הערעור לא תתערב בנקל בממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, בעיקר מקום שבו העובדות נקבעו על יסוד התרשמות ישירה מן העדים. יכולתה של הערכאה הדיונית לתור באופן ישיר אחר אותות האמת שנתגלו בעדויות ולהסיק מהם מסקנות בעניינים של מהימנות, מצדיקה כי בית המשפט שלערעור ימשוך ידו מהתערבות בממצאיה, למעט במקרים חריגים".

19. על רקע מושכלות יסוד אלו, המחייבות אותנו כערכאת ערעור, אגש לבחון את הטענות כנגד הכרעת הדין. ראשונה על הפרק הטענה על פיה מרבית העובדות הנטענות בקובלנה נדחו בהכרעת הדין, עניין האמור, כך טוען מר גבעתי, להביא לזיכוי. בנסיבות העניין אין בטענה זו ממש. במסגרת הקובלנה הואשם מר גבעתי בהתחזות אקטיבית, כמו גם בעבירות נוספות (למשל גביית שכר טרחה וניסיון הונאה של חברת הביטוח). מהעבירות הנוספות זוכה ובעבירת ההתחזות הורשע, כאשר בית הדין קמא דחה חלק מהטענות העובדתיות של הקבילה וקבע כי ההתחזות לבשה אופי פאסיבי. למען הדיוק, בית הדין קבע כי מר גבעתי לא הציג עצמו כעורך דין, אלא כי ממכלול הנסיבות עולה שבהתנהגותו והתנהלותו הוא התחזה לעורך דין ולא הבהיר למתלונן, בניגוד למתחייב, כי אינו עורך דין. הרשעה בעבירה אחרת, העולה מן העובדות שהוכחו בפני בית המשפט או בית הדין, לפי העניין, ולא בהכרח בצמידות לעובדות שנטענו בכתב האישום או בקובלנה, היא עניין נפוץ ומקובל.

20. כלל 43 של כללי סדרי הדין קובע, בהקשר זה, כדלקמן:

#### **"43. הרשעה על פי עובדות שלא נטענו בקובלנה**

בית הדין רשאי להרשיע נקבל בשל כל אחת מן העבירות שהתגלו מן העובדות שהוכחו לפניו אף אם עובדות אלה לא נזכרו בקובלנה ובלבד שניתנה לנקבל הזדמנות סבירה להתגונן"

21. כלל זה מעגן בסדרי הדין של בית הדין המשמעתי כלל מקובל במשפט הפלילי. כידוע, הדין המשמעתי – כהליך מעין פלילי – שואב השראה מעקרונות וכללי המשפט הפלילי. סעיף 184 של [חוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\]](#), התשמ"ב - 1982, שעניינו 'הרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום', קובע, כלהלן:

"184. בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

22. השאלה העומדת על הפרק אם כן אינה האם הוכחו העובדות שבקובלנה או נדחו, אלא האם ניתנה למר גבעתי הזדמנות להתגונן מפני טענת ההתחזות הפאסיבית. התשובה לכך חיובית. לא מדובר הרי

בפרשה עובדתית חדשה שצצה פתאום במהלך הדיון בפני בית הדין קמא, באירוע שלא נזכר כלל בקובלנה. ההרשעה בהתחזות מתייחסת בדיוק לאותה מסכת אירועים בה עוסקת הקובלנה, דהיינו, ההיכרות בין מר גבעתי למתלונן והפגישות המקצועיות ביניהם שנערכו במשרדי עו"ד מאיר גבעתי. קיים לפיכך קשר ענייני ממשי והדוק, בין העובדות המצוינות בקובלנה לבין מערכת העובדות על פיה הורשע מר גבעתי. מסכת הראיות בתיק נסובה סביב אירועים אלה ומר גבעתי עצמו העיד בקשר להיכרות בינו לבין המתלונן, בנוגע לפגישות ביניהם ובנוגע לקשר המקצועי שנרקם ביניהם. גם בנו, שזומן להעיד כעד מטעם ההגנה, העיד בנוגע לעניינים אלה. אשר על כן, במקרה זה אין כל פגם בהרשעה, אפילו אם נדחו העובדות שנטענו בקובלנה, שהרי מר גבעתי התגונן הן מפני האישום במתכונתו המקורית והן מפני האישום, אשר היווה, בסופו של דבר, הבסיס להרשעתו. ראה בהקשר זה [ע"פ 1145/92 פלוני נ' מועצת רואי החשבון, פ"ד מח \(4\) 314](#); ע"פ 63,76/79 עוזר נ' מדינת ישראל, פ"ד לג (3) 606.

23. טענה נוספת של מר גבעתי נסמכת על המסמכים שנחתמו על ידי המתלונן וסבתו והיא מגלמת למעשה שתי טענות. האחת – עצם העובדה שהסכם שכ"ט וייפוי כוח נערכו ונחתמו עם ולטובת עו"ד מאיר גבעתי מלמדת על כך שמר גבעתי לא התחזה לעורך דין. האחרת – הפער הקיים בין צורת ונוסח מסמכים משפטיים אלה לבין צורת ונוסח המסמכים שנחתמו עבור מר גבעתי, בנושא הטיפול ברכב, מלמד על כך שהמתלונן וסבתו לא יכלו לחשוב כי מר גבעתי הנו עורך דין.

24. לגבי הטענה הראשונה, התחזות לעורך דין אינה חייבת לכלול, בהכרח, גם קבלת ייפוי כוח עבור המתחזה. כמובן שהתחזות מלאה, מתמשכת, עשויה לכלול גם קבלת ייפוי כוח ואפילו ייצוג בפני ערכאות או רשויות, אולם ישנה התחזות קצרה יותר, המתרחשת רק בשלב גיוס הלקוח וההיכרות עמו ואינה כוללת פעילות משפטית ארוכת טווח ממש. בהכרעת הדין ממצאים עובדתיים ברורים בהקשר להתגבשות עבירת ההתחזות בנסיבות העניין, בפגישות שבין מר גבעתי למתלונן, בהם איני רואה כל מקום להתערב. לדברי חבר בית הדין עו"ד אקסלרד, עבירת ההתחזות – אותה ביצע הנאשם בעצם התנהלותו ובמהלך פגישותיו עם המתלונן וסבתו שנערכו בימים 21.1.2013 ו- 26.2.2103 – השתכללה במהלך שתי הפגישות הנ"ל. העובדה שבפגישה השנייה ערך מר גבעתי והחתים אותם על הסכם שכר טרחה וייפוי כוח עבור בנו, עו"ד מאיר גבעתי, אינה מאיינת את ההתחזות. ודאי לא את זו שהתגבשה עקב התנהלותו של מר גבעתי בפגישה הראשונה שהתרחשה חודש לפני כן. זאת ועוד, המתלונן וסבתו, כך נקבע בהכרעת הדין, אינם מצויים בעולם המשפט. לדידם, הם נפגשו עם עורך דין לקבלת ייעוץ וחתמו על מסמכים שונים שיאפשרו את הטיפול המשפטי ואת מכירת הרכב. הם לא בקיאים באופן הניסוח של מסמכים משפטיים ואין לצפות מהם שיפרשו אותם ויסיקו מסקנות מאופן הניסוח שלהם ומצורתם, או מפער שקיים בינם לבין פורמט מקובל כזה או אחר.

25. חשוב לציין בהקשר זה כי בית הדין קמא האמין לגרסת המתלונן וסבתו ולא האמין לעדותו של מר גבעתי. זו הייתה, לטעמם של הדיינים בערכאה הדיונית, מלאה בסתירות ולא אמינה. כך קבעה לגבי עדויות אלה, במסגרת הכרעת הדין, חברת בית הדין עו"ד יניר: "עדות הנקבל מלאה בסתירות אשר חלקן מופיעות בעדות הנקבל עצמו וכאלו אשר נסתרו בעדות בנו". כאמור, ערכאת ערעור לא תתערב, בהיעדר טעמים כבדי משקל, בממצאים עובדתיים ובקביעות באשר למהימנות עדים שקבעה הערכאה הדיונית. לא מצאתי

בטיעוני מר גבעתי כל טעם שיצדיק התערבות כזו ולכן אני מאמץ, בהקשר זה, את קביעותיו העובדתיות של בית הדין קמא.

26. עוד טוען מר גבעתי כי בית הדין הגיע למסקנות עובדתיות סותרות. ביתר פירוט, הטענה עוסקת בנקודה עובדתית מסוימת - האם נכח בנו של מר גבעתי, עו"ד מאיר גבעתי, בפגישה עם המתלונן. בהקשר זה גורס מר גבעתי, כי מחד הסתמך בית הדין (בהכרעת הדין שכתבה עו"ד יניר), על כך שעו"ד גבעתי נכח בפגישה ומאידך קובע בית הדין (בהכרעת הדין שכתב עו"ד אקסלרד), כי עו"ד גבעתי לא נכח בפגישה.

27. עיון בהכרעת הדין אכן מלמד על עמדה שונה של שני דיינים בקשר לנקודה העובדתית הנ"ל. חברת בית הדין עו"ד יניר אכן קובעת, בהתאם לעדותו של מר גבעתי, כי הוא נטל חלק בפגישה מסוימת עם המתלונן בה השתתף גם עו"ד מאיר גבעתי. היא אינה נוקבת במועד הפגישה. חברת בית הדין עו"ד אקסלרד קובע כי בנו של מר גבעתי, עו"ד מאיר גבעתי, לא נטל חלק בפגישה הראשונה של המתלונן עם מר גבעתי, אשר נערכה ביום 21.1.2013, כמו גם בפגישה השנייה שנערכה ביום 26.2.2013.

28. ואולם, אין לטעמי בפער הלכאורי הנ"ל, שבין עמדות הדיינים, משום פגם בהכרעת הדין. ודאי שאין בו משום פגם מהותי שיש בו כדי להביא לשינוי הכרעת הדין וזאת מכמה וכמה נימוקים. ראשית, אב בית הדין, עו"ד שושנה קוגלר, הסכימה עם חוות דעתה של חברת בית הדין, עו"ד יניר וזו מהווה, לפיכך, דעת רוב מחייבת. קיומה של דעת מיעוט בפסקי דין היא תופעה נפוצה, אשר אין בה, כשלעצמה, כל פגם. אפילו היה מוצא בעל דעת המיעוט כי יש לזכות את מר גבעתי, לא היה בכך כל פגם, מקל וחומר כאשר דעת המיעוט מתייחסת לנקודה עובדתית אחת במסכת המלאה. כלל של כללי סדרי הדין קובע בהקשר זה, כדלקמן:

#### **"50. דעת מיעוט**

ניתנו פסק דין והחלטה אחרת של בית הדין, שיש בהם דעת מיעוט, יחתמו כל חברי בית הדין על דעת הרוב אך רשאי בעל דעת מיעוט להוסיף את דעתו החולקת ואת נימוקיו בפסק הדין".

29. על אף קיומו של פער במסקנות, כאמור, כל הדיינים תמימי דעים כי מר גבעתי ביצע את עבירת ההתחזות, בין אם נעשה הדבר בנוכחות בנו, עו"ד מאיר גבעתי ובין אם ללא נוכחותו. לא זו אף זו, דומה כי הפער בעמדות הדיינים, בכל הנוגע לשאלות עובדתיות הנוגעות לפגישות הנ"ל, הנו בעיקר תוצאה של עדויותיהם הבעייתיות והסותרות של מר גבעתי ובנו, עו"ד מאיר גבעתי. בעניין זה לא היו חלוקים הדיינים, כולם הסכימו כי עדויות אלו לקו בחוסר עקביות וחוסר מהימנות. דומני כי פגם כביכול בהחלטה שיפוטית (אשר, כאמור, כלל אינו פגם), הנובע מעדות בלתי מהימנה שהצליחה לטשטש את העובדות וליצור מבוכה בנוגע לעניין עובדתי מסוים, לא ראוי שישמש כטענת ערעור מטעם אותו צד.

30. מר גבעתי טוען עוד כי בית הדין קמא קבע, בשגגה, כי מתמחה הלוש מדי משפט מתחזה לעורך דין. טענה זו לוקה בחוסר דיוק. בית הדין קמא קבע כי, בנסיבות העניין, מכלול התנהלותו והתנהגותו של מר גבעתי היווה התחזות לעורך דין. אחד המרכיבים במכלול זה הוא הבגדים שלבש. אין כל פסול במתמחה הלוש מדי משפט והפוגש לקוח במשרד, על מנת לבצע פעולות שמתמחים עושים דרך כלל, ובלבד שהוא מזדהה כמתמחה. בענייננו קבע בית הדין קמא ממצא עובדתי על פיו התנהגותו של מר גבעתי יכלה ליצור את הרושם כי מדובר בעורך דין ואף בעורך דין בכיר במשרד. אמור מעתה, לבישת מדי משפט על ידי מתמחה אינה פגומה תמיד, אלא עשויה ליצור קושי ולהוות חלק מהתנהלות פגומה. למשל, כאשר הלוש

הוא אדם שאינו עורך דין, המתנהל במשרד עורכי דין כאילו היה בעליו ולא מודיע ללקוח עימו הוא נפגש כי אינו מוסמך לעריכת דין. קובעת בהקשר זה חברת בית הדין עו"ד ינר:

"בסעיף 110 לסיכומיו כותב הנקבל כי אדם שאינו עורך דין יכול לסייע במכירת מכוניות ולא מדובר בפגיעה בכבוד המקצוע. ואכן צודק הנקבל בסיכומיו וניתן היה אף להחיל תפיסה זו עליו **אלמלא לא היה יוצר מצג אשר גורם באופן מובהק לכל הבאים בשערי משרד עורכי הדין גבעתי לחשוב כי הינו עורך דין**". (ההדגשה לא במקור – י.ג.)

31. בהודעת הערעור גם טענה על פיה טעה בית הדין קמא כאשר פירש את פסיקת בתי הדין המשמעתיים כאילו היא מטילה על עו"ד מושעה חובה גורפת להודיע בכל עת, בכל שעה ובכל מקום כי מושעה הוא. ובגזירה לענייננו, אין על מר גבעתי, לטענתו, כל חובה גורפת כזו להודיע בכל עת, בכל שעה ובכל מקום כי אינו עורך דין וקביעה כזו של בית הדין שגויה היא.

32. אני מסכים כי אין למתמחה או לעו"ד מושעה חובה גורפת להכריז בכל מקום ובכל סיטואציה כי הוא אינו עורך דין. בהתאם לפסיקה ובכלל זה אותו פסק הדין לגבי חלוקים הצדדים (בד"א 07/100 07/103 **הועד המחוזי נ. פלונית**), חובה כזו קיימת בנסיבות מסוימות. למשל, כאשר למתמחה או לעו"ד מושעה פונה אדם לשם קבלת סיוע וטיפול משפטי. אז מוטלת גם מוטלת על נמען הפניה חובה להבהיר לפונה כי אין הוא רשאי ויכול לסייע לו.

33. בעניינינו מוטלת הייתה על מר גבעתי, בנסיבות העניין, חובת הבהרה, חובת פעולה. אדם בשם גבעתי, שסיים לימודי משפטים והתמחות ועבר את בחינות הלשכה, אך לא התקבל כחבר בלשכה, היושב במשרד עו"ד גבעתי, לבוש מדי משפט, מקבל פונים ויושב עימם לדין מקצועי, חייב להבהיר לפונים אלה, באופן חד משמעי, מהו רקע הפגישה, מהם השירותים שהוא מתכוון להעניק להם ובמיוחד מהם השירותים שהוא אינו רשאי להעניק להם – ייעוץ משפטי וייצוג משפטי.

34. טרם סיום אדון בקצרה בטענתו של מר גבעתי כי ועדת האתיקה כשלה מהביא עדים רלוונטיים. מדובר באנשים שנזכרו במהלך העדויות כמי שהפנו את המתלונן למר גבעתי. כן מדובר בגב' בשם חגית אלמגור, לה, כביכול, על פי הנטען בקובלנה, מסר מר גבעתי את רכבו של המתלונן. אכן, הדין מכיר בהשלכות הקיימות להימנעות צד מהבאת עד רלוונטי. הימנעות כזו יוצרת הנחה לרעת הצד שהיה אמור להזמין את העד, מחלישה את משקל ראיותיו ומחזקת את משקל ראיותיו של הצד השני. ראה למשל: [ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו, פ"ד מה \(4\) 651](#). במה דברים אמורים? בעד רלוונטי. [בע"א 78/04 המגן חברה לביטוח בע"מ נ' שלום גרשון הובלות בע"מ](#) (פורסם בנבו, 05.10.06), נאמר בהקשר זה, כדלקמן:

"כלל ידוע הוא, כי אי הבאתו של עד רלבנטי יוצרת הנחה (הניתנת לסתירה) כי אילו הושמע העד היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב והסיבה לאי הבאתו היא החשש של בעל הדין מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד. בכך ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה... **עד נחשב רלבנטי לגרסת בעל דין מקום בו קיימת ציפייה הגיונית ומתבקשת בנסיבות המקרה כי בעל הדין ישמיע את העד המסוים לשם גילוי האמת וחקר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען להן**" (ההדגשה לא במקור – י.ג.)



35. בענייננו, איני סבור כי עדותם של אותם אנשים, אשר על פי הטענה הפנו את המתלונן למר גבעתי, הנה עדות רלוונטית. המתלונן וסבתו העידו כי נזקקו לעורך דין ובשל סיבה זו פנו למר גבעתי והגיעו לפגישה במשרדו של עו"ד מאיר גבעתי. עדות זו, לה האמין בית הדין קמא, מתיישבת גם עם העובדה שאותה עת הוטל משכון על רכבו של המתלונן, עקב חוב לבנק הפועלים, והוא נזקק לייעוץ משפטי. בנסיבות אלה איני רואה בעובדה שאנשים אלה (אשר לא נזכרים בקובלנה, אלא שמם עלה במהלך העדויות), לא הובאו לעדות משום כשל. העדות לגביהם הייתה לצרכי רקע ואינה מהותית לשאלה כיצד התנהל מר גבעתי במגעיו עם המתלונן וסבתו. ודאי שאין בכך משום כשל המצדיק שינוי הכרעת הדין וזיכוי של מר גבעתי. לעובדה שגב' חגית אלמגור לא הובאה לעדות אין כל משקל בענייננו, באשר ממילא זוכה מר גבעתי מהאישום הכרוך בהחזקת רכבו של המתלונן ומסירתו

36. לאור כל האמור לעיל, לאחר עיון במסמכי בית הדין קמא ובמיוחד בהכרעת הדין, במסמכים שהגישו הצדדים במסגרת הערעור ולאחר ששמענו את טענות הצדדים באריכות בדיון לפנינו, אני קובע כי מר גבעתי לא הצליח להצביע על פגם בהכרעת הדין אשר יצדיק את התערבותנו. עוד אני בדעה כי הכרעת הדין מבוססת על העדויות והראיות שנשמעו בפני בית הדין קמא ונשענת, לפיכך, על כרעיים איתנות. אני מסכים עם ב"כ ועדת האתיקה, עו"ד זהר, כי בית הדין קמא לא הרשיע את מר גבעתי על סמך פריט אחד או סממן אחד, כדוגמת אופן לבושו או העובדה שהנפיק חשבונית, אלא על סמך התנהלותו כולה, אשר בנסיבות העניין היוותה התחזות לעורך דין.

37. אשר על כן אמליץ לחבריי לדחות את ערעורו של מר גבעתי על הכרעת הדין.

### **תמצית טענות הצדדים בנוגע לגזר הדין**

38. כאמור, בגזר הדין, שניתן ביום 8.3.2017, קבע בית הדין קמא כי מר גבעתי ירצה עונש פסילה מקבלה ללשכת עורכי הדין לתקופה של שלושה חודשים. תקופה זו תמה זה מכבר.

39. ועדת האתיקה הגישה ערעור על גזר הדין. לטענתה, באמצעות ב"כ עו"ד ערן זהר, מדובר בעבירה חמורה, אשר רף הענישה בגינה כולל כמעט תמיד השעיה לתקופות ארוכות. זאת ועוד, העבירה נעברה על ידי מר גבעתי טרם התקבל כחבר בלשכה ולאחר שכבר הורשע ונדון לפסילה מקבלה לחברות בלשכה לתקופה של שנתיים. בנסיבות אלה עותרת ועדת האתיקה לפסילה מקבלה ללשכה לצמיתות, בהתאם להוראת סעיף 41 לחוק.

40. במסגרת הודעת הערעור התייחס מר גבעתי, באמצעות עו"ד שעה, בקיצור נמרץ לגזר הדין. וכך נכתב שם

"המערער יטען כי הכרעת הדין היתה צריכה לזכותו מהרשעה ועל כן לא היה מקום להשית על המערער עונש כלשהו."

בטיעון לפנינו הוסיף וטען עו"ד שעה, ב"כ של מר גבעתי, כי קיימים מקרים בהם פסק בית הדין המשמעת עונשים קלים על עבירת התחזות, בכלל זה עונשים שאינם כוללים השעיה בפועל. עוד טען עו"ד שעה כי יש

לקחת בחשבון, במקרה זה, את העובדה שלמר גבעתי לא היה כל מניע כלכלי במעשה ההתחזות, דהיינו שהוא לא התכוון לייצג בפועל את המתלונן ולהרוויח מכך שכר טרחה. לסייום הוסיף עו"ד שעה כי יש לקחת בחשבון, בקשר עם הענישה במקרה זה, את הפגם שנפל בשלב הסיכומים בתיק, במסגרתו הקבילה לא הגישה סיכומיה וקיבלה אישור מיוחד להגישם לאחר שמר גבעתי הגיש את סיכומיו. לאחר מכן קיבל בית הדין קמא החלטה כי מר גבעתי יוכל להגיש סיכומי תשובה וכן פסק הוצאות לקבילה, על סך 3,000 ₪.

41. בקשר עם ההרשעה הקודמת של מר גבעתי טענו מר גבעתי ועו"ד שעה, בדיון לפנינו, כי העונש נקבע שם בהסכמה, במסגרת עסקה בין הקבילה לבין מר גבעתי, וכי מר גבעתי הסכים לקבל על עצמו את העונש כדי לחסוך זמן והוצאות ובמיוחד על בסיס הבטחה שלטענתו ניתנה לו בעל פה באותה עת על ידי נציגת הקבילה כי מיד עם סיום ההשעיה הוא יתקבל כחבר בלשכה.

42. מהדיון שהתנהל בפנינו התברר כי עד היום לא התקבל מר גבעתי כחבר בלשכה. נשמעו בעניין זה טענות שונות, אך לא הובהר לנו באורח חד משמעי מה מונע את קבלתו של מר גבעתי כחבר בלשכה. בא כוחו של מר גבעתי, עו"ד שעה, הצהיר בדיון כי אין החלטה המונעת את קבלתו של מר גבעתי כחבר בלשכה והוא צריך להגיש בקשה מתאימה (עמ' 42 של הפרוטוקול).

### דין בערעור על גזר הדין

43. ערכאת ערעור אינה פוסקת, בנושא הענישה, כאילו הייתה הערכאה הדיונית, אלא תפקידה הוא לבקר את החלטת הערכאה הדיונית. התערבות, כך קובע הדין, תיעשה רק כאשר העונש מופרז, לקולא או לחומרא, באופן שחורג הוא מכל מידה סבירה של עונש נהוג ומקובל. [בע"פ 419/81 פייביש נ' מדינת ישראל, פ"ד לה \(4\) 701](#), בעמ' 712, מסביר כב' השופט אילון:

" ... כלל גדול בידינו, שבדרך כלל לא יתערב בית-משפט שלערעור - לא להחמיר ולא להקל - במידת העונש, שנמדדה על ידי בית המשפט שישב לדין וגזר את העונש - פרט לנסיבות ולמקרים מיוחדים - אלא אם עונש זה חורג באופן משמעותי מהעונש, שראוי היה להטיל על פי כללי אחידות עונשין וכיוצא בהם, היינו, שיש בו משום גרימת עוול של ממש; אך אין התערבות בית המשפט שלערעור מוצדקת, רק משום כך שאילו היה בית המשפט שלערעור יושב במקום בית המשפט שגזר את הדין היה הוא גוזר, מטעמים שבאחידות הענישה וכיוצא באלה, עונש שונה מזה שגזר בית המשפט, שעל פסק דינו מערערים...".

44. אפתח ואומר כי עבירת ההתחזות היא עבירה חמורה. המתחזים לעורכי דין גורמים להטעיית הציבור, לקשיים אישיים וכלכליים ללקוח המוטעה ולתחושת חוסר אמון גורפת בקהיליית עורכי הדין. המתחזה מתהדר בנוצות לא לו. ההתחזות נגועה בחוסר יושר.

45. לאור חומרת העבירה, דרך כלל גררה הרשעה בהתחזות ענישה הכוללת השעיה בפועל לתקופה משמעותית. ראה למשל סקירת הפסיקה הרלוונטית ב**בד"א 15/16 באבא מאזן נ' ועדת האתיקה** (פורסם

בפדאור). [בעמל"ע \(י-ם\) 1728-08-14](#) פואד ח'יר נ' לשכת עורכי הדין (פורסם בתקדין), קובע כב' השופט דרורי מבחן לחומרת עבירת ההתחזות, כדלקמן:

"לטעמי, כאשר עורך דין נמצא בהשעייה, יש לבחון את הפרות ההשעייה לעניין עוצמתן, כאשר בודקים אנו את ליבת מקצוע עריכת הדין, מול הדברים הנמצאים מעבר לכך. בעייני, אם עו"ד ח'יר – בתקופת השעייתו היה מנסח חוזה או מקבל לקוח להתייעצות או מופיע בבית משפט, הייתי קובע עונש חמור, לא רק כפי שנקבע על ידי בית הדין המשמעתי המחוזי, אלא אף מעבר לכך. במקרה שלנו, הוגש לבית משפט פעמיים מסמך הנושא כותרת "עו"ד ח'יר". אכן, זו הפרה של צו שיפוטי, האוסר על עורך דין להופיע ככזה, בתקופת ההשעייה. אולם אין זו ליבת מקצוע עריכת הדין והלשכה לא הצביעה על נזק קונקרטי שנגרם עקב כך".

46. הדברים נאמרו אמנם לגבי התחזות לעו"ד במהלך תקופת השעייה, אולם הגיונם מתאים גם לענייננו. במקרה שלנו ההתחזות נוגעת ישירות בליבת המקצוע – מר גבעתי פגש לקוחות שנזקקו לייעוץ משפטי ודן עמם בעניינים שבד"כ דנים עו"ד עם לקוחותיהם. יחד עם זאת, ההתחזות לא כללה ייצוג בפועל וטיפול מתמשך בעניינים משפטיים, כך שבמדרג החומרה היא בדרגת ביניים.

47. חומרה נוספת מקנה להתנהלות מר גבעתי העובדה שזוהי הרשעתו השנייה, וזאת טרם חצה את חדר הקבלה ונכנס אל הטרקלין, כחבר מלא בקהיליית עורכי הדין.

48. עיון במסמכים הנוגעים להרשעתו הקודמת של מר גבעתי ([בד"א 68/13](#)) מעלה תמונה עגומה ביותר. הקובלנה המתוקנת, בה הודה מר גבעתי, עוסקת במעשה בעל מאפיינים דומים (אם כי לא זהים), לזה שנדון בתיק זה. גם שם מדובר בעירוב תחומין, בהתקשרות מסחרית של מר גבעתי עם לקוחות המשרד בו התמחה, משרדו של עו"ד דניאל כהן. בקובלנה המתוקנת, בה הודה מר גבעתי, נזכר פסק הדין האזרחי שניתן על ידי כב' השופט מנהיים בבית המשפט המחוזי בתל אביב ([ת"א 29539/11/09](#)), בו נקבע כי מר גבעתי ניצל את מצוקתו של המתלונן ואת חוסר ניסיונו כדי להתקשר עמו בחוזה שתנאיו גרועים במידה בלתי סבירה מהמקובל. עוד נקבע שם, על ידי כב' השופט מנהיים, כי מר גבעתי עושה עם הפונים למשרדו של עו"ד כהן עסקאות שהתואר מפוקפקות ראוי להן ואף ממעיט מחומרתן. במסגרת עסקת הטיעון הסכים מר גבעתי כי יגזר עליו עונש השעיה בפועל לתקופה של שנתיים, שתחילתו ביום 13.5.2012. בית הדין המשמעתי המחוזי דחה את העונש המוצע והמוסכם – השעייה לתקופה של שנתיים. העניין הגיע לבית הדין הארצי שאישר אותו.

49. איני מקבל את טענתו של מר גבעתי כי בנסיבות העניין אין לייחס משקל משמעותי להרשעה הקודמת. הוא טוען כי מדובר בעסקת טיעון לה הסכים, למרות שעמדה לו הגנה חזקה כנגד ההרשעה, רק על מנת לחסוך זמן ועינוי דין. הרשעה במסגרת עסקת טיעון היא הרשעה לכל דבר ועניין. איני בודק ואיני יכול לבדוק מה היה מצבם האישי של הצדדים לתיק ומה היו מניעיהם ואין לי כל סמכות להקל ראש בהרשעה ובעונש שבצידה.

50. בנסיבות אלה ולאור דרך המלך שהתוותה הפסיקה, אשר כמעט תמיד מצמידה לעבירת ההתחזות השעיה בפועל לתקופות משמעותיות, אני בדעה שהעונש שגזר בית הדין קמא חורג באורח מהותי מהעונש שהיה ראוי לתן על פי הדין.

51. חשוב להוסיף כי בדיון שנערך בפנינו התרשמתי כי מר גבעתי אינו סבור כי נהג באופן בלתי תקין, הן בעניין הקודם נשוא [בד"א 68/13](#) והן בעניין הנוכחי. כאשר נשאל מר גבעתי על ידי אב בית הדין הח"מ, האם יכול היה לנהוג אחרת, השיב מר גבעתי תשובה ממנה משתמע כי אין בו כל חרטה ואין בו כל הבנה או ראשית הבנה ביחס לכך שביצע עבירות. הוא מלא בביקורת על לשכת עורכי הדין, אך בהתנהלותו ודרכיו, כך הוא סבור, לא נפל כל פגם (עמ' 72 לפרוטוקול).

52. אין אני יכול להתעלם מהעובדה שאדם שטרם התקבל כחבר בלשכה ומורשע כעת בפעם השנייה בעבירה חמורה, בנסיבות של חוסר יושר, אינו רואה שום פגם במעשיו.

53. על הענישה הראויה להתייחס לא רק לחומרת העבירה, אלא גם לנסיבות נוספות ובכלל זה העבר המשמעותי של המורשע, מצבו האישי, האם הביע חרטה וכיו"ב שיקולים.

54. לאור כל האמור לעיל אמליץ לחבריי לגזור על מר גבעתי עונש של פסילה מלהתקבל כחבר בלשכת עורכי הדין לתקופה של שנה ושלושה חודשים, שתחילתה ביום מתן פסק דין זה, בניכוי העונש שכבר ריצה בהתאם לגזר הדין של בית הדין קמא (שלושה חודשי השעייה). דהיינו, סך הכל תימשך הפסילה לתקופה של שנה מהיום.

55. עוד אמליץ לחבריי לחייב את מר גבעתי בהוצאות ועדת האתיקה בערעור זה בסך של 5,000 ₪, אשר ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

ע"ד אבירם מזיוב, חב"ד

---

עו"ד ירון גרופמן, אב"ד

עו"ד אבירם מזיוב, חב"ד:

אני מצטרף לחוות דעתו של אב בית הדין, עו"ד ירון גרופמן

---

עו"ד אבירם מזיוב, חב"ד

עו"ד בנימין בנג' לבנטל, חב"ד:

הניתוח שנערך על ידי אב"ד עו"ד גרופמן, וכן המסקנות ותוצאת הערעור לפיהן, מקובלים עלי כולם.

בתוך כך, מצאתי שעוד ראוי לציין, בזיקה לדברי אב"ד עו"ד גרופמן בסעיף 33 לעיל, בדבר חובת הבהרה וחובת הפעולה של מר גבעתי, לרבות כדי להימנע מעבירת ההתחזות - גם כאשר ניסינו לעמוד (במשורה לנוכח מעמד הערעור), על טיב הנקודה, כיצד מר גבעתי הציג את עצמו או את שירותיו (שאינן מחלוקת עובדתית שנעשו) למול המתלוננים עת באו בשערי המשרד בו ישב שמסתבר שמצוי בתוך (!) משרדו של בנו עוה"ד גבעתי [עמ' 18 לפרוטוקול ש' 10 ואילך וכן עמ' 19 ש' 6-1], לא היה בפיו של מר גבעתי הסבר מניח את הדעת, ואכן אף במעמד הדיון בערעור עלה הרושם כי התשובות בנקודה זו הן מתחמקות למדי [עמ' 21 לפרוטוקול ש' 6 ואילך, וכן עמ' 22-24] הכל באופן אשר אך מלמד לטעמי, שהמציאות אכן הייתה כמסתבר, כפי שביה"ד קמא מצא לקבוע עובדתית, ומכל מקום וודאי וודאי לא נתקבל כל יסוד לסבור באופן חריג או בכלל, שיש מקום להתערב בממצאים הללו של הערכאה קמא שהובילה להכרעת הדין.

כן מצאתי לציין ביחס לגזר הדין, שבהתאמה לדעתו של אב"ד עו"ד גרופמן, מן הדין והראוי יהיה לראות את מכלול הדברים לחומרא, כל שכן עת אין מדובר במקרה ראשון בו הואשם והורשע מר גבעתי בעבירות משמעת חמורות, לרבות בתחום ההתחזות (הגם שבהסדר הטיעון בתיק [בד"מ 36/12](#) הורשע בסופו של יום על עבירות אחרות נשוא כתב קובלנה מתוקן), כשם שיש לראות לחומרא גם את היעדר המוחלט של חרטה או הפנמה אודות ההתנהלות שאיננה ראויה, לשון המעטה, בנסיבות העניין, שמסתבר שעוברת כחוט השני בהתנהלותו בעבר (כניכר גם מגזר הדין [בד"מ 36/12](#)) וגם כיום [עמ' 69-71 לפרוטוקול] ועוד לטעמי צריכה להיות הלימה בין גזר הדין האופרטיבי לבין ההרשעה בה הורשע מר גבעתי בהכרעת הדין בפני ביה"ד קמא (הרשעה שנותרת על כנה בערעור זה), ובהינתן ובעבירת ההתחזות החמורה עסקינן, מן הדין שהענישה תשקף כראוי את חומרת ההרשעה והעבירה.

הנני מסכים אפוא עם ההמלצה לגזור על מר גבעתי עונש של פסילה מלהתקבל כחבר בלשכת עורכי הדין לתקופה של שנה ושלושה חודשים, שתחילתה ביום מתן פסק דין זה, בניכוי העונש שכבר ריצה בהתאם לגזר הדין של בית הדין קמא (שלושה חודשי השעייה). דהיינו, סך הכל תימשך הפסילה לתקופה של שנה מהיום וכן בחיוב בהוצאות הננקב לעיל.

---

עו"ד בנימין בנג'י לבנטל, חב"ד

אשר על כן, הוחלט

לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

לגזר על מר גבעתי עונש של פסילה מקבלה ללשכת עורכי הדין לתקופה של שנה ושלושה חודשים, בניכוי התקופה שכבר ריצה על פי גזר הדין של בית הדין קמא. דהיינו, פסילה בת שנה שתחילתה ביום מתן גזר דין זה.

לחייב את מר גבעתי בהוצאות לשכת עורכי הדין בערעור זה, סך של 5,000 ₪ שישולמו בתוך 30 ימים מיום מתן גזר דין זה.

2017/10/26

---

עו"ד ירון גרופמן , אב"ד עו"ד אבירם מזיוב, חב"ד עו"ד בנימין בנג'י לבנטל, חב"ד

ניתן ביום 26.10.17

## תמצית פסק הדין:

### תגיות: התחזות | שיפוט משמעותי של עורכי דין

בית הדין המשמעותי הארצי דחה את הערעור על הכרעת הדין וכן גזר על הנקבל, מר גבעתי, עונש של פסילה מקבלה ללשכת עורכי הדין לתקופה של שנה ושלושה חודשים בניכוי התקופה שכבר ריצה וכן חייב את מר גבעתי בהוצאות לשכת עורכי הדין בסך 5,000 ₪ לאור עבירת התחזות שעבר.